

paa, at det ogsaa er Folkethingets Stilling den Dag idag. Men er det saaledes, og dersom vi forudsætte, at Regjeringens Stilling ogsaa er den samme som dengang, er der allerede i dette Punkt en afgjort Hindring for, at denne Regjering kan gjenneføre Sagen. Dersom Forsvarssagens Venner, Bennerne af Kjøbenhavns Befæstning, virkelig mente, at Forhandlingerne her kunde føre til et Resultat, maatte de allerførst have set at faae fjernet denne Hindring, faaet deres Regjering til at udtale, at den frasaldt den Fordring, som den da stillede. Der er ingen Ytring kommet i den Retning fra Bennerne af Kjøbenhavns Befæstning, ingen Opfordring til Regjeringen om at udtale sig herom, og vi have heller ingen Udtalelse modtaget fra Regjeringen, som gaar ud paa, at den nu har frasaldet det Standpunkt, den stod paa dengang. Men bortset herfra er det ogsaa min Mening, at det vil være umuligt nogenstunde at faa et Folkething, hvis Flertal vilde vedtage Kjøbenhavns Befæstning. Er der noget Spørgsmaal, som er blevet drøftet ude omkring blandt Vælgerne, er det Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Landbefæstning, og dersom dette Flertal ved sidste Valg f. Ex. havde afgivet Erklæring om at ville virke hen til en Befæstning af Kjøbenhavn, er jeg overbevist om, at Ingen af os eller ialtfald meget faae af os vilde være komne herind. Derfor, selv om de militære Autoriteter, selv om Sagkundskaben vilde være istand til at bibringe os en anden Opfattelse af Betydningen af Kjøbenhavns Befæstning end den, vi have, eller med andre Ord, dersom de kunde fremlægge saadanne overbevisende Grunde for os, at vi ikke længere troede at kunne modstaa, er jeg overbevist om, at vi alligevel ikke vilde stemme derfor, men vi vilde svare, at vi skyldte vore Vælgere at afstøje dem deres Dom. Vi vilde ikke stemme derfor før efter en Oplosning paa dette Spørgsmaal, vilde vi nedlægge vore Mandater, for at Vælgerne kunde faae Lov til at afgjøre denne Sag. Og det er da min Overbevisning, at, dersom Sagen atter blev forelagt Vælgerne, vilde der komme herind et endnu større Flertal, end der er, mod Kjøbenhavns Landbefæstning. Jeg anser derfor Sagen for aldeles uigjenneførlig. Den militære Sagkundskab kan beklage, at Vælgerne se saaledes paa det; den kan naturligvis mene, at det er Mangel paa Forstaelse af Sagens Betydning, og hvad man nu kunde sige, men det er nu engang saaledes, og dersom man ikke ser noget Middel til at forhindre dette, saaledes som det er, saa bør man tage den

nøgne Virkelighed i Dieshyn og sige til sig selv, at, vil man gjøre Noget, maa det være noget Andet end Kjøbenhavns Landbefæstning; ved at man fastholder Fordringen paa Kjøbenhavns Landbefæstning, skader man og udsætter denne Sag, som det dog er os Alle af saa megen Betydning at fremme. Det var dette, jeg saa gjerne vilde, at de ærede Medlemmer paa den anden Side, de ærede Benner af Kjøbenhavns Landbefæstning, skulde forstaa, at de kun udsætte, at der overhovedet bliver gjort Noget, naar de haardnakket fastholde Tanken om Kjøbenhavns Landbefæstning. Der er blevet sagt Ord, som jeg tror ikke skulde været sagte herinde. Der er f. Ex. blevet sagt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgreds (Thomsen), og det er ogsaa allerede af tidligere Talere blevet imødegaaet, at Forerne ikke vilde sætte deres Eksistens paa Spil. Det er nu en af den Slags Ytringer, som jeg tror ikke skulde bruges. Det frister let til at vende dem om. Man vil vende dem om mod dem, der bruge dem. Ere de beredte til at sætte deres Eksistens paa Spil? Vi befinde os i en parlamentarisk Kamp med den nuværende Regjering, og det er en bekjendt Sag, at det ikke blot er Flertallet i denne Sal, som ønsker Regjeringen afløst af en anden, der staar i et andet Forhold til dette Thing. Det er ikke blot Flertallet, der ønsker dette, men vi møde Mangfoldige af dem, der i politisk Henseende ellers staa paa en anden Side, som ere fuldstændig enige med os i dette Stykke, men de udtale det ikke offentlig. Er det, fordi de ikke ville sætte deres Eksistens paa Spil? Hvorfor gjøre de det ikke? Men at det, jeg her har sagt, er en Kjendsgjerning, tror jeg ikke engang, vore ærede Modstandere her i Thinget ville benegte. Jeg tror, at Sætningen med meget større Sandhed kunde vendes f. Ex. imod Regjeringen, da man aabenbart veed, at Regjeringen ikke vil sætte sin Eksistens paa Spil paa Forsvarssagen. Det vilde vistnok vække Glæde i dette Thing, dersom den vilde udtale: Vi anse denne Sag for Danmarks Livssag og for vor Livssag, vi stan og falde med den, vi sætte vor Eksistens ind derpaa. Det gjør den hvie Regjering ikke. Dengang det ærede Medlem fra Slagelse (Dahl) talte, hvis varme Følelse for Fædrelandets Sag jeg ikke tvivler paa og har Hoiagtelse for, sluttede han saaledes eller omtrent saaledes — jeg har ikke Tidenden, men jeg tror nok at ramme Meningen —: Historiens Dom vil i sidste Instants Lyde paa, at det var Folkethinget, der ikke vilde fremme Forsvarssagen af Hensyn til Ministeriet. Om ikke det var Ordene,